

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 273/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Alis Slovakia s.r.o.**, Štúrova 129, Vranov nad Topľou, IČO 36 487 937, zastúpenej Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., Hlavná 31, Trnava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sfk/113/2022 z 27. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka (daňový subjekt vykonávajúci podnikateľskú činnosť) sa správnu žalobou domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 100432878/2021 z 15. marca 2021, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočky Vranov nad Topľou (ďalej len „správca dane“) č. 101839679/2020 z 26. novembra 2020, ktorým sťažovateľke vo vyrubovacom konaní podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) určil rozdiel v sume 23 699,81 eur na dani z pridanej

hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2016, t. j. nepriznal jej nadmerný odpočet v sume 20 810,19 eur a vyrubil daň v sume 2 889,62 eur.

3. Sťažovateľka v septembri 2016 (13. septembra 2016 a 23. septembra 2016) nakúpila tovar – akrylátovú živicu od spoločnosti AxaltaPaint Service, s.r.o., tento tovar v rovnaké dni a v rovnakom množstve predala spoločnostiam Eko Natura SK, s.r.o., a spoločnosti Helvet s.r.o. Následne spoločnosť Eko Natura SK, s.r.o., 29. septembra 2016 a 30. septembra 2016 predala predmetný tovar (v rovnakom množstve) späť sťažovateľke. Tovar bol podľa vyjadrenia sťažovateľky kupovaný od spoločnosti AxaltaPaint Service, s.r.o., už s prepravou pre spoločnosť Helvet, s.r.o. Konatelia sťažovateľky a spoločnosti Eko Natura SK, s.r.o., zhodne tvrdili, že sa medzi nimi obchodovalo bez prepravy pre účely zvýšenia obratu. Správca dane konštatoval, že obchody uskutočnené medzi sťažovateľkou a spoločnosťou Eko Natura SK, s.r.o., nemajú žiadne ekonomické opodstatnenie, záujem na navýšení obratu podľa názoru správca dane nezakladá právo na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, predmetné obchody pritom boli len fakturačné, k dodaniu tovaru nedošlo. Keďže v predmetnej veci nebola preukázaná existencia tovaru a išlo len o umelo vystavené faktúry (uhradené cez banku) smerujúce k účelu zvýšenia obratu spoločnosti Eko Natura SK, s.r.o., správca dane konštatoval, že neboli preukázané hmotnoprávne podmienky práva na odpočet dane, a preto tento ani neuznal. Finančné riaditeľstvo prvostupňové rozhodnutie správca dane potvrdilo.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 1S/24/2021-115 zo 7. apríla 2022 správnu žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú [§ 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)] s tým, že rozhodnutia správca dane a finančného riaditeľstva považuje za vecne správne a v súlade so zákonom. Krajský súd konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu, ako aj z obsahu odôvodnenia napadnutých rozhodnutí správca dane a finančného riaditeľstva v dostatočnej miere vyplýva, na základe akých dôkazov správca dane ustálil záver, že tovar, ktorý mal byť predmetom zdaniteľného obchodu medzi spoločnosťou Eko Natura SK, s.r.o., a sťažovateľkou, neexistoval a vyhodnotil žalobné námietky sťažovateľky ako nedôvodné (body 100 až 143 rozsudku krajského súdu).

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP. Namietala, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pokiaľ dospel k názoru, že neuniesla svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu reálnej existencie obchodovaného tovaru (akrylátovej živice).

6. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú (§ 461 SSP). Vychádzajúc z toho, že kľúčovou právnou otázkou v predmetnej veci bolo, či sťažovateľka uniesla svoje dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu podmienok na odpočítanie DPH zo zdaniteľných obchodov, v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil na danú vec vzťahujúcu sa judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), ako aj ústavného súdu. Uviedol, že zatiaľ čo dôkazné bremeno na preukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok práva na odpočet ťaží primárne daňový subjekt, resp. zdaniteľnú osobu uplatňujúcu si toto právo (vo veci Kemwater ProCHemie s.r.o., C-154/20 z 9. 12. 2021, bod 34), v prípade preukázania daňového podvodu/zneužitia práva je dôkazné bremeno prenesené najmä na daňový orgán, ktorý existenciu takéhoto konania musí dostatočne preukázať inak než len na základe domniek (rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Ferimet SL, C-281/20 z 11. 11. 2021, bod 54; vo veci Crewprint Kft, C-611/19 z 3. 9. 2020, body

27, 43). Dôvodom na prenos dôkazného bremena späť na daňový subjekt nie je akákoľvek pochybnosť správcu dane o pravdivosti a hodnovernosti predložených listinných dokladov, ale len pochybnosť dôvodná. Takou je pochybnosť správcu dane, ktorá má oporu v správcovi dane zistených skutočnostiach obsiahnutých v administratívnom spise a je naozaj spôsobilá objektívne vyvolať pochybnosti o splnení podmienok pre priznanie práva na odpočet DPH (podobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/40/2018 z 3. septembra 2019).

7. Najvyšší správny súd sa v predmetnej veci stotožnil s krajským súdom, správca dane vzniesol dôvodné pochybnosti o splnení hmotnoprávných, ako aj formálnych podmienok práva na odpočítanie dane zo sporných obchodov sťažovateľky. Postup správcu dane, ktorý v obchodnej schéme, v ktorej sťažovateľka predala v rovnaký deň rovnaké množstvo tovaru dvom rozdielnym subjektom, preveroval stavy skladových zásob s cieľom zistiť, či tento tovar existoval aj mimo dodania spoločnosťou AxaltaPaint Service s.r.o., považoval za správny. Správca dane pritom nezistil žiadne iné dodávky akrylátovej živice pre sťažovateľku a podľa inventarizácie nemala k 31. decembru 2015 ani k 31. decembru 2016 žiadnu akrylátovú živicu na svojich skladoch. Sťažovateľka teda v daňovom konaní nepreukázala hmotnoprávne podmienky uplatneného práva na odpočítanie dane zo sporného obchodu so spoločnosťou Eko Natura SK, s.r.o., konkrétne nepreukázala existenciu tovaru a ani neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu skutočností nasvedčujúcich tomu, že dátumy dodania uvedené na faktúrach od spoločnosti Eko Natura SK, s.r.o. (29. a 30. septembra 2016), boli len odpustiteľnou chybou vystavených faktúr.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta postup správcu dane v daňovom konaní pri vyhodnocovaní dôkazov, ktorý považuje za svojvoľný, tvrdiac, že z nesprávne uvedeného dátumu na faktúrach vystavených obchodnou spoločnosťou Eko Natura SK, s. r. o., ktorý považuje za formálnu chybu, nemožno automaticky vyvodiť záver o neexistencii tovaru dodaného sťažovateľke, ktorý v konečnom dôsledku viedol k tomu, že jej bol odopretý nárok na odpočítanie DPH. Zároveň poukazuje na to, že pri ústnom prejednaní veci správcovi dane konateľovi obchodnej spoločnosti Eko Natura SK, s. r. o., nemohla klásť otázky, keďže jeho výpoveď prevzal z iného administratívneho spisu a jej návrh na doplnenie dokazovania zamietol. V tomto kontexte považuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu za nepresvedčivý a nedostatočne odôvodnený.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorý nesprávne právne posúdil dôkazy tvoriace obsah administratívneho spisu, čo ho viedlo k mylnému záveru o neexistencii tovaru, neunesení dôkazného bremena sťažovateľky v daňovom konaní v súvislosti s nepreukázaním splnenia formálnych a hmotnoprávných podmienok uplatneného práva na odpočítanie dane. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu považuje sťažovateľka za nepresvedčivý a nedostatočne odôvodnený vo vzťahu k otázke prenosu dôkazného bremena v daňovom konaní.

10. Ústavný súd pripomína, že procesné postupy v daňovom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, ako aj výklad či aplikácia podústavného práva sú primárne zverené správcovi dane. Ústavný súd v tejto súvislosti zvyrazňuje svoje ústavné postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) mimo systému všeobecného súdnictva. Preto sa ústavný súd v tomto konkrétnom prípade nebude sústreďovať na prieskum zákonnosti samotného preukazovania a vyhodnotenia reálnosti dodania zdaniteľného plnenia dodávateľom a z toho plynúcich právnych záverov, čo predovšetkým predstavuje úlohu správneho súdnictva. Úlohou ústavného súdu preto bolo v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či sa najvyšší správny súd náležite vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky a či konanie pred ním nebolo poznačené takou kvalifikačnou vadou, ktorá by opodstatňovala kasačný zásah ústavného súdu. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

11. Ústavný súd pritom zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (sp. zn. I. ÚS 311/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (sp. zn. IV. US 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (sp. zn. III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

12. V prípade sťažovateľky orgány finančnej správy tvrdia, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno splnenia hmotnoprávnych podmienok odpočtu dane, a to najmä existenciu samotného tovaru, a taktiež neprodukovala žiadne také dôkazy, ktorými by preukázala, že obchodný reťazec prebiehal tak, ako tvrdí ona, pričom z predložených faktúr vyplýval jeho iný priebeh. Sťažovateľka sa bráni tvrdením, že posudzované zdaniteľné plnenia sa preukázateľne uskutočnili, no finančné orgány a správne súdy vychádzali z nesprávnych skutkových zistení (nesprávne uvedených dátumov na dodávateľskej faktúre) a faktúry dodávateľa (s mylným dátumom) vyhodnotili izolovane bez súvisu s inými dôkazmi a okolnosťami, dôsledkom čoho došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

13. V kontexte vývoja judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa spoločného systému DPH (vo veciach Mahagében a Dávid, C-80/11 a C-142/11 z 21. 6. 2012; Senatex GmbH, C-518/14 z 15. 9. 2016; SC Paper Consult SRL, C-101/16 z 19. 10. 2017; Vikingo Fővállalkozó Kft., C-610/19 z 3. 9. 2020; Ferimet SL, C-281/20 z 11. 11. 2021; Kemwater ProChemie s. r. o., C-154/20 z 9. 12. 2021 a iných) a v súvislosti s nastolenými otázkami je potrebné poukázať na aktuálnu judikatúru ústavného súdu a v nej obsiahnuté všeobecné východiská pre všeobecné súdy pri rozhodovaní vecí, kde proti sebe stoja daňové subjekty a orgány finančnej správy týkajúce sa dane z pridanej hodnoty (IV. ÚS 86/2022, I. ÚS 259/2022, I. ÚS 247/2023). Ústavný súd v kontexte vývoja judikatúry Súdneho dvora uznáva, že dôkazný štandard a rozloženie dôkazného bremena pre oblasť dane z pridanej hodnoty nie je priamočiare v tom zmysle, že by zaťažovali výlučne daňový subjekt, ba naopak, rozsiahle povinnosti kladú i na finančnú správu. Je však potrebné zdôrazniť, že odpočítanie dane je právom platiteľa dane, ktoré je spojené s dôkaznou povinnosťou preukázania zákonných podmienok na jeho uplatnenie. Daňový subjekt musí preukázať, že faktúry či iné listiny,

na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Odpočítanie dane nenastáva *ex lege*. Súčasne platí, že daňový subjekt nie je možné pripraviť o právo na odpočítať daň len v dôsledku skutočností ležiacich mimo jeho sféry, ako je nekontaktnosť jeho dodávateľov či odberateľov, nesplnenie si rôznych povinností na ich strane či neodvedenie sumy dane do štátneho rozpočtu týmito inými osobami – bod 42 uznesenia Vikingo Fővállalkozó (sp. zn. I. ÚS 24/2024).

14. Pri posudzovaní miery dôkazného bremena daňového subjektu je potrebné vychádzať z toho, že dôkazná povinnosť, ktorú nesie daňový subjekt, nedosahuje povinnosť preukázania tvrdených skutočností s absolútnou istotou, ale postačí preukázať dostatočnú mieru pravdepodobnosti. Tá bude spravidla naplnená, ak bude možné z vykonaných dôkazov urobiť daný záver bez vážnych pochybností, pričom treba zohľadniť aj čas, ktorý uplynul od doby, keď preukazované skutočnosti nastali (podobne aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 8 Afs 23/2018 zo 16. januára 2020, ktorého závery sú aplikovateľné aj vo vzťahu k slovenskej právnej úprave).

15. Ústavný súd poukazuje na uznesenie sp. zn. III. ÚS 432/2023 zo 7. septembra 2023, v ktorom uviedol, že judikatúra sa jasne ustálila aj v tom, že zo strany daňového subjektu nepostačuje predložiť iba formálne doklady (napríklad faktúry, dodacie listy a podobne), ak správca dane nadobudne na základe vykonaných dôkazov dôvodnú a objektívne podloženú pochybnosť o samotnej reálnosti zdaniteľného obchodu a vyzve daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov (napr. II. ÚS 705/2017, III. ÚS 557/2022, IV. ÚS 335/2023, IV. ÚS 341/2023). V obdobných prípadoch považoval ústavný súd za ústavne konformný záver, že v prípade správcov dane preukázaných pochybností o vlastnom uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymeraní a výbere dane (m. m. napr. II. ÚS 705/2017, IV. ÚS 183/2021, IV. ÚS 335/2023). Ústavný súd vníma prechod dôkazného bremena ako možnosť preukázať spornú skutočnosť aj inak ako len predložením spochybnených daňových dokladov (podobne napr. IV. ÚS 380/2021, IV. ÚS 579/2021, IV. ÚS 335/2023).

16. Daňový subjekt sa nemôže dovolávať splnenia svojej dôkaznej povinnosti v daňovom konaní, ak po tom, ako správca dane preskúmaním konkrétneho účtovného prípadu a relevantných účtovných dokladov preukázateľne spochybnil vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dokladov (dôkazov) predložených daňovým subjektom, daňový subjekt následne uvedené spochybnenie správcu dane nedokázal vyvrátiť ďalšími dôkazmi. Zachytenie účtovného prípadu v rámci účtovníctva je zabezpečené cez účtovný zápis, čo je konkrétna výrazová forma vecnej podstaty a obsahu každého účtovného prípadu. Pre každú účtovnú jednotku platí povinnosť, že všetky účtovné prípady musia byť doložené účtovnými dokladmi a samotné účtovanie týchto prípadov v účtovných knihách sa môže vykonať len na základe dokladov. Uplatňuje sa tu tak zásada dokladovosti, keďže cieľom účtovného dokladu je dokumentovať každý jeden prípad.

17. Z obdobných ustálených východísk týkajúcich sa dokazovania v daňovom konaní a rozsahu dôkazného bremena daňového subjektu pri preukazovaní podmienok uplatneného práva na odpočet dane argumentačne podporených judikatúrou Súdneho dvora, ústavného súdu a najvyššieho súdu vychádzal aj najvyšší správny súd (najmä body 4 až 61 napadnutého rozsudku) a následne ich aplikoval na prípad sťažovateľky (body 64 až 84 napadnutého rozsudku), vysporiadajúc sa aj s ďalšími námietkami sťažovateľky (bod 86 až 89 napadnutého rozsudku)

18. Ústavný súd už posudzoval skutkovo rovnakú ústavnú sťažnosť sťažovateľky v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 103/2024, kde bol predmetom ústavného prieskumu rozsudok najvyššieho správneho súdu týkajúci sa nepriznaného odpočtu dane z pridanej hodnoty za jún 2016 v súvislosti s rovnakou obchodnou schémou sťažovateľky. Rovnako ako v uvedenom uznesení, aj v tomto prípade ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (daňového poriadku a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na skutkový stav zistený správcom dane, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky. Najvyšší správny súd pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľky rešpektoval nielen relevantnú judikatúru ústavného súdu, ale aj Súdneho dvora.

19. Ani v tomto prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľka v daňovom konaní, resp. vo vyrubovacom konaní nemala možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku krajského súdu. Úkony správcu dane je potrebné vnímať v celkovom kontexte uskutočnenej daňovej kontroly, preto pokiaľ najvyšší správny súd s poukazom na skutkové zistenia správcu dane dospel k záveru, že sťažovateľka v daňovom konaní neuniesla dôkazné bremeno, nemožno konštatovať, že svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočne a nepresvedčivo.

20. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi závermi najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, I. ÚS 380/2021).

21. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti a predmet rozhodovania všeobecných súdov vymedzený v I. časti tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že samotný čl. 6 ods. 1 dohovoru na prípad sťažovateľky *ratione materiae* nemožno aplikovať, keďže zo strany správcu dane nedošlo k uloženiu daňovej sankcie, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, a teda nie je naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru [k tomu porovnaj *Engel and Others v. Holandsko*, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 8. 6. 1976, bod 82; *Jussila v. Fínsko*, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; *Ferrazzini v. Taliansko*, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31; ako aj judikatúru ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 241/07, II. ÚS 205/2015, II. ÚS 175/2016, II. ÚS 506/2016, II. ÚS 906/2016, I. ÚS 480/2017, I. ÚS 118/2021 a iných].

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2024

Robert Šorl
predseda senátu